

Arrest

nr. 273 088 van 23 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat V. MOUBAX
Herbert Hooverlaan 212/2
1200 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 20 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 29 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 26 november 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming ingediend door verzoekster, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Bij arrest met nummer 239 096 van 28 juli 2020 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekster te erkennen als vluchteling en werd haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Verzoekster diende op 16 september 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 3 november 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal voormeld tweede verzoek niet-ontvankelijk daar

verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zou komen. De Raad verwierp het door verzoekster ingediende beroep bij arrest met nummer X van 28 juli 2021.

Op 29 september 2021 diende verzoekster huidig, derde, verzoek om internationale bescherming in. Zij baseert zich daarbij op dezelfde vrees die zij tijdens haar eerste en tweede verzoek heeft uiteengezet, namelijk de vrees te zullen worden gedood en gemarteld nadat zij en haar zus problemen kenden met een drugsbende. Verzoekster verwijst tevens wederom naar haar neef, die door guerrillero's zou zijn vermoord. Ter ondersteuning van haar huidig verzoek heeft zij volgende documenten neergelegd: een gecertificeerde kopie van de overlijdensakte van haar neef, verscheidene nieuwsartikels met Franse vertaling, screenshots van gps-coördinaten en een usb-stick met daarop nogmaals diezelfde gps-coördinaten van plekken in Colombia waar zij en haar zus geweest zijn en drugslabo's zijn gepasseerd.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M. A. F. N., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 25 maart 1995 in Florencia. U bent samen met uw zuster M. Y. F. N. (CGVS nr.... en O.V. nr. ...) in België. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een eerste verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw zus M. Y. F. N. (zie ook hieronder):

U, M. Y. F. N., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 20 mei 1990 in Florencia, departement Cauca (Colombia) en hebt daar ook het grootste deel van uw leven doorgebracht, met uitzondering van de jaren 2012-2016 die u in Popayan, departement Cauca, doorbracht om er te studeren. Toen u de studies bedrijfsbeheer met specialisatie in landbouw en visvangst had afgerond en alleen nog een thesis moest afwerken keerde u terug naar uw geboortedorp. In 2017 kreeg u een contract bij het gemeentebestuur van Florencia voor vier maanden, van september t.e.m. december 2017. U was verantwoordelijk voor de controle van de watervoorziening, en moest tevens een telling doen van het aantal personen dat gebruik maakte van elke waterleiding. Dit moest een toekomstig project rond watervoorziening mogelijk maken. Door de aard van uw werk moest u zich ver van de gebaande paden verplaatsen aan de hand van coördinaten, gebruik makend van een gps. Er was in elk dorp ook een lokale verantwoordelijke die met u meeging. In de afgelegen gebieden die u zo doorkruiste ontdekte u bij twee gelegenheden een illegaal drugslabo. De eerste keer verborgen de mensen zich voor u toen u langs het drugslabo kwam. U deed de tweede keer alsof er niets aan de hand was, en de mensen die aan het werk waren in dat labo lieten u ook verstaan dat u moest zwijgen over wat u had gezien. Na afloop van dit contract kreeg u opnieuw een contract bij het gemeentebestuur. Vanaf januari 2018 werkte u aan een project waarvoor u op bezoek moest bij verenigingen van landbouwers in de omgeving van Florencia. Eigenlijk moest u dat werk alleen doen, maar u vroeg uw zus M. A. F. N. (CG-nummer ... en O.V.nummer ...) om met u mee te gaan. Uw zus was immers net afgestudeerd en wilde ook wel een centje bijverdienen. Op 23 februari 2018 verscheen er een bericht in de media dat er in de regio twee drugslabo's waren vernield. Op 06 april 2018 was u samen met uw zus aan het werk in een desolaat gebied toen jullie door twee mannen in burgerkledij werden benaderd. Ze wilden weten wat jullie precies aan het doen waren. U legde uit dat jullie voor het gemeentebestuur aan de slag waren, maar dat geloofden ze niet. De mannen waren boos omdat jullie daar rondliepen. Ze waarschuwden jullie dat jullie moesten oppassen en dat jullie niets mochten verklikken van wat jullie zagen. Vervolgens bedreigden ze jullie met wapens en gaven het bevel dat jullie moesten vertrekken, anders zouden er slechtere dingen gebeuren. Jullie lieten dat geen twee keer zeggen en namen de vlucht.

U wilde niet meer naar het platteland gaan en vroeg aan uw baas of uw collega's de rest van het veldwerk konden doen terwijl u op het kantoor verder werkte. Uw baas was daarmee akkoord. U mocht zich beperken tot de nabijgelegen dorpen en uw collega's zouden zich ontfemen over de verder afgelegen missies. Op 11 april 2018 werd nogmaals een drugslabo opgeruimd. Blijkbaar kwamen de mannen die jullie eerder hadden weggejaagd tot de conclusie dat jullie informatie doorgespeeld hadden aan de politie. Vanaf 24 april 2018 kreeg u dreigtelefoons. De mannen aan de andere kant van de lijn zeiden dat ze wisten wie u en uw zus waren tijdens het eerste telefoontje. Op 29 april kreeg u opnieuw een telefoontje waarin u enkel een schreeuw hoorde alvorens er werd ingehaakt. Tenslotte werd u een dag later nog eens gebeld met de boodschap dat ze wisten wie uw familie was en dat jullie moesten weggaan, anders zouden ze uw familieleden vermoorden. U twijfelde of u dit moest vertellen aan uw zus, maar deed het uiteindelijk toch. Nadat uw gsm kapot ging werd u niet meer gecontacteerd door deze mensen.

*Jullie werkten af en toe ook in het restaurant van jullie zus M. in Florencia. Op Moederdag kwamen er twee vreemde mannen naar het restaurant. Ze aten iets, bekeken jullie, en vertrokken dan weer. Buiten op straat ontmoetten ze een derde man, met wie ze vertrokken zijn. U vond dit zeer verdacht en angstaanjagend. Uw zus wilde vertrekken, en de enige optie die bij jullie opkwam was jullie zus L. D., die via haar huwelijk een tijd in Spanje had gewoond en vervolgens naar België was verhuisd. Jullie troffen de nodige bereidingen om het land te verlaten, verzamelden het geld voor de vliegtuigtickets en in juli 2018 bent u ook afgestudeerd. U en uw zus M. A. verlieten Colombia op 14 augustus 2018 en reisden met het vliegtuig naar België, waar jullie toekwamen op 15 augustus 2018. Op 10 september 2018 doorliepen jullie de pre-screening, om op 25 september 2018 een **eerste verzoek** om internationale bescherming in te dienen.*

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door een drugsbende.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, documenten betreffende uw studies, twee arbeidscontracten, twee tewerkstellingsattesten, twee persartikels, en uw vluchtreservatie. Uw zus heeft volgende documenten neergelegd: haar paspoort, haar geboorteakte, een tewerkstellingsattest, kopieën van de persartikels die u hebt neergelegd en een kopie van de vluchtreservatie die u hebt neergelegd.

Op 26 november 2019 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U ging in beroep tegen deze beslissing. Met het arrest nr. 239.096 van 28 juli 2020 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. U ging niet in Cassatieberoep tegen het arrest van de RvV.

*Zonder België te verlaten diende u op 16 september 2020 een **tweede verzoek** tot internationale bescherming in. U baseerde zich daarbij op dezelfde vrees die u tijdens uw eerste verzoek had uiteengezet, namelijk dat u vreest te zullen worden vermoord door een drugsbende die in uw streek actief is. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legde u volgende documenten neer: een vertaling van de overlijdensakte van uw neef, een vertaling van het politieonderzoek naar de moord op uw neef, en een vertaling van nieuwsartikels over drugshandel en corruptie in Colombia.*

Op 3 november 2020 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek niet-ontvankelijk daar u geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zou komen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, hetgeen door de RvV op 28 juli 2021 werd verworpen in het arrest met nummer 258771 omdat zij in navolging van het CGVS van oordeel waren dat u geen nieuwe elementen had aangebracht. U ging niet in Cassatieberoep tegen het arrest van de RvV.

*U verliet België niet en diende op 29 september 2021 een **derde verzoek** tot internationale bescherming in. U baseert zich daarbij op dezelfde vrees die u tijdens uw eerste en tweede verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u vreest te zullen worden gedood en gemarteld nadat u en uw zus problemen kenden met een drugsbende. U verwijst tevens wederom naar uw neef, die door guerrillero's zou zijn vermoord.*

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een gecertificeerde kopie van de overlijdensakte van uw neef, verscheidene nieuwsartikels met Franse vertaling, screenshots van gpscoördinaten en een usb-stick met daarop nogmaals diezelfde gps-coördinaten van plekken in Colombia waar u en uw zus geweest zijn en drugslabo's zijn gepasseerd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat uw verklaringen inhoudelijk geen enkel nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bevatten en dat u blijft verwijzen naar wat u in het verleden reeds hebt uiteengezet, namelijk dat u vreest te zullen worden gedood door de drugsbende in uw regio omwille van bedreigingen die u zou hebben ontvangen nadat u tijdens uw werkactiviteiten op drugslabo's zou zijn gestoten (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16, 18 & 19). Hierbij dient te worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake deze door u beweerde problemen. Dit werd bevestigd door de RvV op 28 juli 2020. U ging niet in Cassatieberoep tegen dit arrest en bijgevolg geniet dit arrest kracht van gewijsde waardoor de erin vermelde argumenten niet kunnen worden betwist. Uw tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard. U ging in beroep bij de RvV, die dit beroep op 28 juli 2021 verwierp. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, zijn in wezen inhoudelijk identiek aan de asielmotieven die u in uw vorige asielaanvragen heeft toegelicht. U beperkt zich zoals hierboven reeds vermeld, louter tot het herhalen van uw eerdere verklaringen omtrent de vermeende problemen die u zou hebben gekend met een drugsbende en de zogenaamde moord op uw neef (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16 & 19). Deze verklaringen, een volkomen herhaling van de motieven die u tijdens uw eerste twee asielaanvragen hebt aangebracht, kunnen op geen enkele manier aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat betreft de gecertificeerde kopie van de overlijdensakte van uw neef d.d. 1 september 2021 dient te worden opgemerkt dat u dit document reeds neerlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag, toen u hiervan een vertaling overmaakte. Bijgevolg heeft de RvV dit stuk reeds beoordeeld en deze beoordeling geniet zoals hierboven reeds vermeld kracht van gewijsde. Aldus kan dit attest geenszins beschouwd worden als zijnde een nieuw element. Voor de volledigheid wordt de beoordeling van de RvV met betrekking tot desbetreffende overlijdensakte en uw verklaringen omtrent de dood van uw neef hieronder hernomen:

Wat betreft de overlijdensakte en het politierapport inzake haar neef, bemerkt de Raad dat deze stukken hoogstens aantonen dat haar neef werd vermoord. Evenwel blijft de beoordeling onverminderd overeind dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit zou blijken dat deze moord in 2014 enig verband houdt met de door verzoekster beweerde feiten of dat de situatie van haar neef op eender welke manier gelijkaardig zou zijn aan de hare. In de bestreden beslissing wordt tevens de pertinente bemerking gemaakt dat, in weerwil van verzoeksters bewering dat uit deze stukken zou blijken dat haar neef werd vermoord door guerrillero's -waarbij zij een verband lijkt te leggen tussen haar eigen vrees en de moord op haar neef- in de vertalingen van het politieonderzoek nergens vermoedens staan nopens de dader van deze moord. Waar verzoekster in haar verzoekschrift benadrukt dat deze stukken aantonen dat in de familie reeds iemand werd vermoord door de drugsbende en dat er een politieonderzoek werd opgestart, waardoor verzoeksters vrees dan ook als reëel kan worden beschouwd, herhaalt de Raad evenwel dat verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat deze moord uit 2014 enig verband houdt met de door

verzoekster beweerde feiten of dat de situatie van haar neef op eender welke manier gelijkaardig zou zijn aan de hare. Met een loutere verwijzing naar de moord op haar neef in 2014 toont verzoekster geenszins aan dat zij persoonlijk geïdendeerd wordt in haar land van herkomst. De Raad herhaalt tevens dat in de overlijdensakte en het politierapport inzake haar neef nergens vermoedens staan nopens de dader van deze moord. Evenmin bevatten deze stukken enige informatie over de motieven van deze moord.

Evenwel dient hierbij nog de volgende bemerking gemaakt omtrent de manier waarop u de gecertificeerde kopie zou hebben verkregen. Hoewel u beweert dat u België niet zou hebben verlaten (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 15), geeft uw zus in het kader van haar derde asielaanvraag te kennen dat u de gecertificeerde kopie zou hebben meegebracht na een vakantie in Colombia (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 18). Dat u op vakantie zou gaan naar Colombia en dus vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar het land en de omgeving waar jullie zogenaamd een vrees voor vervolging dienen te koesteren ondermijnt op fundamentele wijze jullie algehele geloofwaardigheid en doet zonder enige twijfel verder afbreuk aan de door jullie geschetste vrees en asielmotieven.

De gps-coördinaten, zowel de uitgeprinte screenshots als de gegevens op de usb-stick, tonen slechts momentopnames van bepaalde locaties op google earth, niets meer en niets minder. Dergelijke afbeeldingen kunnen met andere woorden geen nieuw licht werpen op uw alreeds onaannemelijk en ongeloofwaardig bevonden relaas. Met betrekking tot de neergelegde nieuwsartikels met bijhorende Franse vertaling dient te worden opgemerkt dat deze in wezen slechts verwijzen naar een algemene situatie in uw land van herkomst, die u op geen enkele manier heeft weten door te trekken naar een persoonlijke en concrete vrees wat u betreft. In de mate dat u hierbij verwijst naar de zogenaamd verslechterende veiligheidssituatie in het departement Cauca (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16 & 18), dient te worden opgemerkt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Het CGVS vestigt graag nogmaals de aandacht op het arrest van de Raad, waarin werd geoordeeld dat een loutere verwijzing naar de alomtegenwoordige drugsproblematiek en het onvermogen van de Colombiaanse staat en haar deze problematiek onder controle te krijgen in casu niet dienstig kan worden aangevoerd aangezien uw beweerde problemen met een lokale drugsbende volstrekt niet geloofwaardig zijn bevonden. De door u neergelegde stukken zijn dus onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat het derde verzoek om internationale bescherming van uw zus, M. Y. F. N. (...), eveneens werd afgesloten met een niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/5 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en het zorgvuldigheidsbeginsel, onderneemt verzoekster een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoekster voegt stukken bij het verzoekschrift die zij benoemt als: "*copie identiteitskaart zus*" en "*bronnen CGVS*".

2.2. Verweerder dient een "*NOTA verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*" in waarin verzocht wordt om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, waarin erkend wordt dat een deel van de motivering van de bestreden beslissing niet kan worden weerhouden en waarin voor het overige een inhoudelijke repliek wordt gevoerd op het door verzoekster ingediende verzoekschrift.

2.3. Voorafgaande opmerkingen

2.3.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, en 48/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag mist dan ook juridische grondslag.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.4.1. De Raad wijst vooreerst op volgende motieven van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal op pertinente wijze uiteenzet:

“Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat uw verklaringen inhoudelijk geen enkel nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bevatten en dat u blijft verwijzen naar wat u in het verleden reeds hebt uiteengezet, namelijk dat u vreest te zullen worden gedood door de drugsbende in uw regio omwille van bedreigingen die u zou hebben ontvangen nadat u tijdens uw werkactiviteiten op drugslabo’s zou zijn gestoten (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16, 18 & 19). Hierbij dient te worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake deze door u beweerde problemen. Dit werd bevestigd door de RvV op 28 juli 2020. U ging niet in Cassatieberoep tegen dit arrest en bijgevolg geniet dit arrest kracht van gewijsde waardoor de erin vermelde argumenten niet kunnen worden betwist. Uw tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard. U ging in beroep bij de RvV, die dit beroep op 28 juli 2021 verwierp. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.”

Er dient inderdaad te worden aangestipt dat verzoekster onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissingen) in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming die definitief zijn geworden. Gelet op het feit dat het beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissingen van de commissaris-generaal meer open. Zoals hoger uiteengezet, dienen er vervolgens, om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk

groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming.

De commissaris-generaal komt *in casu* tot het besluit dat er in onderhavig geval geen dergelijk element in verzoeksters dossier voorhanden is en hij motiveert: *“De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, zijn in wezen inhoudelijk identiek aan de asielmotieven die u in uw vorige asielaanvragen heeft toegelicht. U beperkt zich zoals hierboven reeds vermeld, louter tot het herhalen van uw eerdere verklaringen omtrent de vermeende problemen die u zou hebben gekend met een drugsbende en de zogenaamde moord op uw neef (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16 & 19). Deze verklaringen, een volkomen herhaling van de motieven die u tijdens uw eerste twee asielaanvragen hebt aangebracht, kunnen op geen enkele manier aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.*

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. (...)”

De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoekster uit haar ongenoegen in haar verzoekschrift, doch de commissaris-generaal wijst er terecht op dat het herhalen van motieven uit eerdere verzoeken op geen enkele manier aanleiding kunnen geven tot een nieuwe beoordeling van verzoeksters relaas en niet van aard zijn de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk een gedegen onderzoek werd gevoerd naar de door verzoekster bijgebrachte elementen, doch dat deze niet werden aanvaard. De commissaris-generaal motiveert om welke redenen hij tot dit besluit komt en verzoekster slaagt er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verzoekster spitst haar betoog in haar verzoekschrift vooreerst toe op de motieven betreffende het politierapport en (de gecertificeerde kopie van) de overlijdensakte van de neef die reeds werd neergelegd in het kader van haar tweede verzoek. De commissaris-generaal oordeelt echter op goede gronden:

“Wat betreft de gecertificeerde kopie van de overlijdensakte van uw neef d.d. 1 september 2021 dient te worden opgemerkt dat u dit document reeds neerlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag, toen u hiervan een vertaling overmaakte. Bijgevolg heeft de RvV dit stuk reeds beoordeeld en deze beoordeling geniet zoals hierboven reeds vermeld kracht van gewijsde. Aldus kan dit attest geenszins beschouwd worden als zijnde een nieuw element. Voor de volledigheid wordt de beoordeling van de RvV met betrekking tot desbetreffende overlijdensakte en uw verklaringen omtrent de dood van uw neef hieronder hernomen:

Wat betreft de overlijdensakte en het politierapport inzake haar neef, bemerkt de Raad dat deze stukken hoogstens aantonen dat haar neef werd vermoord. Evenwel blijft de beoordeling onverminderd overeind dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit zou blijken dat deze moord in 2014 enig verband houdt met de door verzoekster beweerde feiten of dat de situatie van haar neef op eender welke manier gelijkaardig zou zijn aan de hare. In de bestreden beslissing wordt tevens de pertinente bemerking gemaakt dat, in weerwil van verzoeksters bewering dat uit deze stukken zou blijken dat haar neef werd vermoord door guerrillero's -waarbij zij een verband lijkt te leggen tussen haar eigen vrees en de moord op haar neef- in de vertalingen van het politieonderzoek nergens vermoedens staan nopens de dader van deze moord. Waar verzoekster in haar verzoekschrift benadrukt dat deze stukken aantonen dat in de familie reeds iemand werd vermoord door de drugsbende en dat er een politieonderzoek werd opgestart, waardoor verzoeksters vrees dan ook als reëel kan worden beschouwd, herhaalt de Raad evenwel dat verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat deze moord uit 2014 enig verband houdt met de door verzoekster beweerde feiten of dat de situatie van haar neef op eender welke manier gelijkaardig zou zijn aan de hare. Met een loutere verwijzing naar de moord op haar neef in 2014 toont verzoekster geenszins aan dat zij persoonlijk gevisieerd wordt in haar land van herkomst. De Raad herhaalt tevens dat in de overlijdensakte en het politierapport inzake haar neef nergens vermoedens staan nopens de dader van

deze moord. Evenmin bevatten deze stukken enige informatie over de motieven van deze moord." (eigen onderlijning).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift vooreerst opmerkt dat het ditmaal geen fotokopie, doch een gecertificeerde kopie betreft, sluit de Raad zich bij verweerder aan die in zijn nota terecht opmerkt dat het feit dat verzoekster momenteel een gecertificeerde kopie voorlegt, niets verandert aan de pertinente vaststellingen van de Raad.

Vervolgens wijst de Raad, in het licht van verzoekster haar betoog in haar verzoekschrift waarin zij aanhaalt dat: *"hij weliswaar vermoord werd in 2014 doch dit was voornamelijk om aan te tonen dat er corruptie aanwezig is binnen het politiekorps en dat men haar familie reeds kent en ze derhalve nog meer risico loopt aangezien ze reeds in de kijker staan. Het is dus onterecht te beweren dat er geen enkel inhoudelijk verband kan worden aangetoond met de aangevoerde feiten aangezien reeds een familielid werd getroffen door de drugsbende en haar vrees dus reëel is gelet op dit antecedent.*

Hieruit kan men afleiden dat de vrees voor het leven van verzoekster reëel is zeker omdat de neef als chauffeur werkte en uitgeschakeld werd op verdenking van verklipping en tevens er uit het persartikel blijkt dat twee corrupte politiemannen werden gearresteerd in hun dorp en er aldus geen vertrouwen mag gesteld worden in de politie en hun veiligheid zeker in gevaar is.

Bovendien bewijzen de persartikelen dat de politieagenten opgepakt in haar streek dat zij corrupt waren en verzoekster derhalve geen enkele bescherming geniet van de lokale autoriteiten zodat ze bij een terugkeer geen enkele bescherming kan genieten. Dit verklaart trouwens ook waarom zij op geen enkel moment contact hebben genomen met politie of justitie omdat ze niet zeker weten of zijzelf niet bij de drugsbende betrokken zijn.

Het nieuwbericht is dus niet louter algemeen verwijzend naar drugsproblematiek in Colombia en het onvermogen van de Colombiaanse staat om de drugsproblematiek aan te pakken. Dat de neergelegde stukken en persartikels tevens bewijzen dat er een groot risico is in de streek van afkomst van verzoekster en dat er alvast politiemannen werden opgepakt die geacht werden om de rechtsorde te handhaven doch zelf corrupt zijn en verdacht van drugshandel" eveneens naar de pertinente motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal stelt hierin immers op goede gronden vast:

"Met betrekking tot de neergelegde nieuwsartikels met bijhorende Franse vertaling dient te worden opgemerkt dat deze in wezen slechts verwijzen naar een algemene situatie in uw land van herkomst, die u op geen enkele manier heeft weten door te trekken naar een persoonlijke en concrete vrees wat u betreft. In de mate dat u hierbij verwijst naar de zogenaamd verslechterende veiligheidssituatie in het departement Cauca (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16 & 18), dient te worden opgemerkt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Het CGVS vestigt graag nogmaals de aandacht op het arrest van de Raad, waarin werd geoordeeld dat een loutere verwijzing naar de alomtegenwoordige drugsproblematiek en het onvermogen van de Colombiaanse staat en haar deze problematiek onder controle te krijgen in casu niet dienstig kan worden aangevoerd aangezien uw beweerde problemen met een lokale drugsbende volstrekt niet geloofwaardig zijn bevonden. De door u neergelegde stukken zijn dus onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen."

In het arrest van de Raad met nummer 258 771 van 28 juli 2021 geveld in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming wordt inderdaad geoordeeld:

"Waar verzoekster in haar verzoekschrift benadrukt dat deze stukken aantonen dat in de familie reeds iemand werd vermoord door de drugsbende en dat er een politieonderzoek werd opgestart, waardoor verzoeksters vrees dan ook als reëel kan worden beschouwd, herhaalt de Raad evenwel dat verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat deze moord uit 2014 enig verband houdt met de door verzoekster beweerde feiten of dat de situatie van haar neef op eender welke manier gelijkaardig zou zijn aan de hare. Met een loutere verwijzing naar de moord op haar neef in 2014 toont verzoekster geenszins aan dat zij persoonlijk gevisieerd wordt in haar land van herkomst. De Raad herhaalt tevens dat in de overlijdensakte en het politierapport inzake haar neef nergens vermoedens staan nopens de dader van deze moord. Evenmin bevatten deze stukken enige informatie over de motieven van deze moord. Waar verzoekster dan ook betoogt dat "alles wijst naar drugsproblematiek zeker als men twee corrupte agenten hiermee in verband kan brengen", kan zij niet worden bijgetreden. De Raad bemerkt hierbij dat, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, uit de door haar bijgebrachte stukken op geen enkele wijze blijkt dat

de arrestatie van de twee politieagenten in juni 2020 waarvan gewag wordt gemaakt in het door haar bijgebrachte internetartikel d.d. 21 juni 2020 enig verband houdt met de moord op haar neef in 2014.

Inzake de bijgebrachte nieuwsartikels, wijst de Raad erop dat hierover in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat uit de vertaling duidelijk blijkt dat de nieuwsberichten geen inhoudelijk verband tonen met de door verzoekster beweerde feiten. Tevens verwijst de commissaris-generaal dienaangaande naar het arrest van de Raad inzake verzoeksters eerste verzoek, waarin werd geoordeeld dat een loutere verwijzing naar de alomtegenwoordige drugsproblematiek en het onvermogen van de Colombiaanse staat en haar justitiesysteem om deze problematiek onder controle te krijgen in casu niet dienstig kan worden aangevoerd aangezien verzoeksters beweerde problemen met een lokale drugsbende volstrekt niet geloofwaardig zijn bevonden.

Wat betreft nog verzoeksters betoog dat uit de neergelegde documenten en persartikels blijkt dat er een groot risico is in de streek van afkomst van verzoekster, dat het drugsgeweld er nog steeds woedt en dat de burgers niet beschermd kunnen worden door de politie daar deze zelf verwickeld is in de drugsoorlog, herhaalt de Raad evenwel dat verzoekster in gebreke blijft de door haar aangevoerde problemen met een drugsbende aannemelijk te maken en evenmin aantoonde dat de moord op haar neef verband houdt met haar eigen problemen of dat haar neef zich in een gelijkaardige situatie zou hebben bevonden als verzoekster. Haar betoog met betrekking tot het gebrek aan toegang tot doeltreffende bescherming tegen drugsbendes en/of guerrillabewegingen in Colombia is dan ook niet dienstig." (eigen onderlijning).

De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster in wezen slechts een algemeen herhalend betoog voert en aangeeft een andere mening te zijn toegedaan waarbij zij onder meer opnieuw naar de (naar haar mening als nieuw stuk aangebrachte) nieuwsberichten verwijst en onder meer aanvoert dat er wel degelijk een band zou zijn met het gevaar of het risico dat zij loopt. De Raad benadrukt dat verzoekster onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief zijn geworden. Verzoekster haalt in wezen louter bijkomende verklaringen aan die volledig in het verlengde liggen hiervan, hetgeen hier niets aan wijzigt en die niet van dien aard zijn afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. Het weze herhaald dat het gegeven dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek louter verder borduurt op hetzelfde relaas en in dezelfde zin stukken toevoegt, niets wijzigt aan en op zich niet van aard is afbreuk te doen aan het eerder vastgestelde.

Verzoekster slaagt er evenmin in een ander licht te werpen op de beoordeling van de door haar bijgebrachte gps-coördinaten. De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast: *"De gps-coördinaten, zowel de uitgeprinte screenshots als de gegevens op de usb-stick, tonen slechts momentopnames van bepaalde locaties op google earth, niets meer en niets minder. Dergelijke afbeeldingen kunnen met andere woorden geen nieuw licht werpen op uw alreeds onaannemelijk en ongeloofwaardig bevonden relaas."* Verzoekster kan niet overtuigen met loutere beweringen wat hier naar haar mening uit zou blijken, zoals zij poogt in haar verzoekschrift. Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt, worden slechts momentopnames getoond van bepaalde locaties op *google earth*, niets meer en niets minder. Zij poneert haar vrees, doch toont deze, noch het verband ermee, aan.

Betreffende de door verzoekster geuite kritiek op het motief uit de bestreden beslissing aangaande de terugkeer naar Colombia stelt verweerder in zijn nota: *"2.5 Verweerder erkent dat een deel van de motivering in de bestreden beslissing niet kan worden weerhouden.*

In concreto gaat het om volgende passage:

"Evenwel dient hierbij nog de volgende bemerking gemaakt omtrent de manier waarop u de gecertificeerde kopie zou hebben verkregen. Hoewel u beweert dat u België niet zou hebben verlaten (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 15), geeft uw zus in het kader van haar derde asielaanvraag te kennen dat u de gecertificeerde kopie zou hebben meegebracht na een vakantie in Colombia (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 18). Dat u op vakantie zou gaan naar Colombia en dus vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar het land en de omgeving waar jullie zogenaamd een vrees voor vervolging dienen te koesteren ondermijnt op fundamentele wijze jullie algehele geloofwaardigheid en doet zonder enige twijfel verder afbreuk aan de door jullie geschetste vrees en asielmotieven."

Verzoekende partij merkt in punt 15 van haar verzoekschrift terecht op dat het CGVS niet kan volhouden dat verzoekende partij in tussentijd naar haar land van herkomst is teruggekeerd en er een gecertificeerde kopie van de overlijdensakte van haar neef heeft verkregen. Het administratief dossier bevat geen concrete elementen die deze gang van zaken zouden ondersteunen. Verwerende partij doet dan ook afstand van dit motief." Verzoeksters grief ter zake is dan ook niet dienstig.

2.4.2. In het licht van verzoeksters betoog in haar verzoekschrift waarin zij verwijst naar *"het artikel bijgebracht als nieuw stuk"* en waar zij meent dat dit stuk nogmaals bewijst dat zij geen vertrouwen kunnen

hebben in de politie en de regering en hun leven in gevaar is, evenals dat hun streek overigens wordt geteisterd door geweld zodat minstens de subsidiaire bescherming in aanmerking moet worden genomen, zij vervolgens een (cursief gedrukt) betoog voert omtrent de veiligheidssituatie, en waar zij een stuk "3. bronnen CGVS" voegt bij haar verzoekschrift, wijst de Raad erop dat inzake de algemene veiligheidssituatie in Colombia in de bestreden beslissing het volgende wordt vastgesteld:

"Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

*Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk

crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Verzoekster werpt met haar betoog en voormelde informatie die zij bij haar verzoekschrift voegt, geen ander licht op de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie, waarbij rekening werd gehouden met verschillende factoren, en na een uitvoerige motivering tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat verzoekster geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er met haar algemeen verweer, noch met verwijzingen naar informatie waarnaar de commissaris-generaal eveneens verwijst in zijn analyse dan ook niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten. De Raad benadrukt dat in de veiligheidsanalyse een geheel van factoren in rekening is genomen om tot voormeld besluit te komen. Verzoekster verwijst naar wat naar haar mening relevant is, doch zij toont door een selectieve lezing van de informatie en haar algemene verweer het tegendeel niet aan.

De Raad is dan ook van oordeel dat er evenmin sprake is van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekster in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoekster worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoeksters verklaringen, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming en de door haar neergelegde documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.4.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, oordeelt de Raad dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een

substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS